

3. Jen tři loky a jsi náš

Ti dva, Hýkálek s Hurvínkem, unaveně škobrtali celou noc. Až za svítání jim zůstala hradba domů daleko za zády.

„Už tam budeme? Bolí mě nohy,“ vytrhne oslího panáčka z přemýšlení chlapcova všetečná otázka. Hýkálek na Hurvínka ani nepohlédne a jen přidá do kroku. „Ještě kousek, kočár je támhle za tím remízkem...“

A tak pochodují dál a dál, jeden skok přes krtčí hromádku, deset kroků kopřivami, až konečně vystoupají na kopec, odkud se jim otevře výhled do kraje. Kousek pod nimi na polní cestě, stojí osamocená a všemi barvami pomalovaná maringotka.

„Jsme na místě. Toto je můj povoz,“ ukáže pyšně oslí panáček na vyzdobenou maringotku a na malou chvíli se posadí do trávy. To aby si utrhl ten šťavnatý jetelíček, který roste všude kolem. Nabere si ho celou hrst a labužnický se zakousne. „Mňam,“ pochutnává si a s uspokojením pozoruje Hurvínka.

Přestože se kluk zdál po dlouhé cestě znavený, všechna únava z něj spadla, když uviděl Hýkálkův krásný povoz. Dokonce i jeho svědomí, které se občas cestou ozvalo, umlklo. Obchází maringotku, div mu oči nevypadnou z důlků. „Tedáá, ta je ale krásná, pane Kýchálku!“

„Hýkátku!“ opraví ho mužík, utrhne si žlutý petrklíč a pomalu ho sežvýká.

„Pane Vzdychálku, víte, co by mě zajímalo?“ trvá si na svých omylech Hurvíněk.

„Copak, Bubínku,“ protáhne se líně oslí chlapík.

„Hurvínku!!“ zaškaredí se kluk a okukuje vůz, „rád bych věděl, kdo ho potáhne. Volant, jak vidím, nemá a žádného koně, vola nebo osla tu taky nevidím.“

Hýkálek se pomalu zvedne a spiklenecky zašeptá: „Jakpak ne? Jeden osel by se tady našel!“

Nedovtipný Hurvíněk se zaraduje. „Ahá! A kde je? Už se těším, jak nás potáhne!“

„Hýá, hýá,“ hýkavě se zasměje Hýkálek, „potáhneš ho ty! To bude tvá první zkouška. Teprve když ji splníš, smíš vstoupit do Oslova.“

Hurvíněk podklesne únavou v kolenou. „Co je to za nápady?! Vždyť tak těžký vůz nemůžu sám utáhnout.“

„Neboj se, já ti pomůžu, jen musíš chvíli počkat, než to najdu...“ A oslí panáček rozrazí zdobené dveře maringotky a začne se hrabat ve velké bedně.

„Kam jsem to jenom schoval,“ mumlá.

„Pane,“ dožaduje se pozornosti Hurvíněk, „nechte hledat mě, já jsem totiž mistr v hledání. Když si s Máničkou hraji na schovávanou, pokaždé ji najdu a zapikám.“

„Zapikáš, odpykáš, hýk, hýk,“ uchichtne se potměšilý Hýkálek a vytáhne z truhlice starou zaprášenou lahvičku se zelenkavou tekutinou.

„K čemu je ta lahvička?“ vyzvídá zvědavý Hurvíněk.

Hýkálek se zatváří tajemně, rozhlédne se, jestli je někdo neposlouchá, potom se spiklenecky nakloní k Hurvínkovi a zašeptá mu do ucha: „Obsah té lahvičky je kouzelný. Stačí vypít tři loky a sílu budeš mít takovou, že můj kočár potáhneš, jako kdyby to byla jen dětská hračka.“

Ta představa se Hurvínkovi příliš nezamlouvá a začne se vymlouvat: „A není to pítí hořké? Nebo kyselé? Nebo hnusné, jako kefir? Ten já totiž vůbec nemám rád.“

